

ЗМІСТ

ЧАСТИНА I

Розділ 1.1. Передісторія.....	4
Александр.....	14
Західна Польща	27
Розділ 1.2. ППД.....	37
Сучий син знову в місті.....	53
Розділ 1.3. Адреналін	69

ЧАСТИНА II

Розділ 2.1. Брати Грабовські.....	99
Легкі гроші	113
Мутний.....	125
Відпочинок.....	128
Розділ 2.2. Зустрічають в обгортці.....	135
День ЗСП	141
Біля кожного багаття є той, хто кидає сірник.....	165
Розділ 2.3. Ненависть	169

ЧАСТИНА III

Розділ 3.1. Полон.....	200
Забута війна із самим собою.....	205
Втеча.....	212
Німецький роботяга.....	214
Розділ 3.2. До світлого комунізму.....	221
Розділ 3.3. Підпілля.....	235
Сумніви	252

ЧАСТИНА I

РОЗДІЛ 1.1. ПЕРЕДІСТОРІЯ

Майже 100 років у Польщі нічого не змінювалося – відтоді, як до влади прийшли комуністи, усе працювало за планом. Головна настанова 27-го генсека СРСР Володимира Червонюка польським товаришам звучала так: «Одне дозволяти, два забороняти». Нелегко будувати комунізм в інформаційну епоху, але Польський сенат працював щодня, а часом і ночами, коли партійні тусовки затягувалися.

Настало 1 січня 2012 року – час виборів голови компартії Польщі. Обирати громадянам довелося між комуністом, ультракомуністом і неокомуністом. Пошушукавшись в інтернеті, громадяни вирішили не обирати нікого. Алексу на той момент було майже 12 років, і він погано пам'ятає події тієї кривавої революції.

Тогочасним цивілізованим (західним) спостерігачам видавалося фантастикою, що якісь люди можуть так індиферентно ставитися до власного життя. Комуністи можуть. Загалом ця фантастика їх цікавила менше, ніж іпотека. Сучасні польські історики описують усе корот-

ко: не більше ніж 8 сторінок, адже тема зовсім звичайна і довго читати про це нікому нецікаво:

Біс його знає, що народу не сподобалося – чи то заборона тостерів і слова «гей», чи то легалізація інтернету, але вони почали вимагати демократичних виборів. Джерелом стало «обережне припущення» одного із членів Сейму про те, що демократія може бути ефективнішою для процвітання країни. Зрештою на тій самій сесії демократію було заборонено як «загрозу незалежності Польщі та ознаку морального занепаду».

Того самого дня партія організувала святковий вечір із нагоди перемоги комунізму над демократією. Грала жива музика і співав Кобзон, під акомпанемент яких голова обригав рояль. Цю історичну подію зафіксував на відео той самий «депутат із фашистсько-демократичними поглядами» і тут же залив його на відеохостинг «Сутуб».

Ролик миттєво подивилася вся Східна (комуністична) Європа. У ньому хмільний посадовець виголошував неналежне: «Їбав я в рот ту демократію, мені і так добре». Звичайно ж, таке не могло трапитися в компартійній реальності, і відео одразу ж затаврували як «змонтований наклеп на владу». Автора публікації було засуджено до смерті просто в залі суду, і забризкані його мізками, присяжні залишали судові засідання з почуттям виконаного обов'язку.

Уряд вимагав від держкомпанії «Сутуб» негайно видалити відео, що одразу і було зроблено. Однак копії вмиль спливали на тисячах інших сайтів. Невдоволення піднялося хвилею постів у соцмережах, які критикували владу, і так, що довгі руки спецслужб не встигали дотягнутися до всіх. КДБ побачило в цьому підступи капіталістів.

А люди тим часом виходили на мітинги. Вони мирно стояли з табличками, намагаючись привернути увагу перехожих, але забули, забили, що акція не узгоджена з урядом. Перший секретар шепнув «Фас», і ОМОНівці кинулися бити своїх співгромадян. Чарівна сила слова.

Гляди, так би і спала ця хвиля заворушень, якби ОМОНівець не вбив маленьку дівчинку. Тим самим було порушено святе правило всіх східноєвропейських диктатур: дорослих убивати можна, але дітей пізніше.

Жорстокі кадри були залиті на «Сутуб», і люди з жахом спостерігали, як ОМОНівець підходить до дівчинки, хапає за волосся і кричить: «Ах ти, капіталістичне поріддя, хочеш погубити мою велику країну?» І б'є її головою об асфальт.

Це відео теж обізвали сфальсифікованим і видалили, а ОМОНівця нарекли переодягненим заколотником, агентом Держдепу США. Та і як інакше пояснити, що одна із тисяч жорстокостей правоохоронців була знята, ще й із професійним звуком, а решта – ні? Загострені вуха конспірологів уловили підставу.

Але було пізно – відео заразило інтернет схлипами: «Дітей-то за що?» Тоді було прийнято радикальне рішення: інтернет відключити зовсім. Однак тут комуністи прорахувалися – адже коли дивишся в телефон, а там нічого не відбувається, розумієш, що час діяти.

Історики наводять й інше пояснення причини заборони. Нібито генсек СРСР, пізно повернувшись додому з партзборів, зазнав нападок дружини. Та вихопила з його нетверезих рук телефон і побачила СМСку якоїсь Жанночки:

– А, так ось як ти там працюєш, скотино, з повіями спиш?

– Я не винен, люба, чесслово. Хіба ти не знаєш, що це все... е... кампанія Заходу... е... зі збочення слов'янських звичаїв? – виправдовувався генсек.

– Що ти несеш? Знову мені очі замилювати будеш?

– Чиста правда! Мені сьогодні КДБ доповів, що психологи НАТО гіпнотизують людей через інтернет. Читаєш, наприклад, про хокей у Ванкувері з рахунком 5:0, а наступного дня зраджуєш дружину, а потім і Батьківщину! Хитро! Тому інтернет ми із завтрашнього дня по всій країні відключаємо, закон уже готовий. Не хвилюйся, любове моя, більше вони не захоплять мою свідомість!

Однак населення роздобуло месенджери на блютузі, які не потребують підключення до інтернету. Через них революціонери узгоджували свої дії.

Першими захопили Вроцлав і Щецин – найзахідніші з міст Польщі. Цей факт знову наштовхував на думку про всюдисущу руку Заходу. До того ж повстанці десь роздобули гвинтівки М-16, і дедалі частіше чулася німецька мова. Повсталі забарикадувалися в будівлях адміністрацій.

СРСР відправив послів у Пацифістську Німеччину, щоб дізнатися, чи не плетуть вони там підступи проти комунізму. Після об'єднання там утворилася дещо дивна держава, яка взяла собі потроху від країн-переможниць, але ще більше віддала. Новий уряд Німеччини офіційно пообіцяв усім: ніколи більше не вступати у військові блоки та не загрожувати миру. Для впевненості їх змусили пройти процес «денацифікації», або як його називають у третіх країнах – «великого грабунку». Американці та комуністи вивезли звідти що могли, залишили тільки конституцію і свої партії.

– Ну що, фашисти, зізнавайтесь – ваші в Польщі орудують? – почали посли без жодних умовностей.

– Н-не розумію, про що ви, – відповідав Канцлер. – Країни-переможниці в нашій Конституції записали: «Не приєднуватися до військових блоків». Ми й не приєднуємося. Якщо у вашій Польщі і є німецькі громадяни, то це добровольці. А що зброя у них – так у нас кожен громадянин може купити собі автомат. Вільна країна! Однак ми не сприяємо притоку добровольців і навіть, навпаки, – застерігаємо їх. І сили самооборони у нас тільки для оборони, вони як стояли на своїх місцях, так і стоять. Хочете – можете перевірити.

Останню пропозицію дипломати оцінили як провокацію. Згодом СРСР висловив «дипломатичну стурбованість» тим, що Пацифістська Німеччина недостатньо пацифістська. Та й кращий прийом могли б надати країні, що дала їм таке гучне ім'я. Хотіли вже ванюші починати звичну кричалку: «41-45 – можемо повторити опять!», однак зв'язківець МЗС через блютуз навушники попросив їх утриматися.

Приїхали посли з Пацифістської Німеччини назад у Москву звітувати перед генсеком. Їх попередили: начальник засмучений. Весь день їсть і дивиться в одну точку, хмуристь брови. За державу думає.

– Ваша Високоповажносте, господарю всія Русі, Володимире Миколайовичу Червонюк, дозвольте поцілувати вашу величну руку?

– Відставити! – крикнув Миколайович, і одразу почувся в його голосі якась хазяйновитість, і нотки суворості воєнного комунізму, і відмова від задовольень на користь справи. – Кажіть швидше, ніколи мені тут з тобою теревенити. Країна велика, а я один.

– Розуміємо, ваша Вельможносте...

– Відставити! Наказав на людях називати мене товаришем... – Миколайович покосився на слугу, який із поклоном забрав бананову шкірку.

– Так точно... е-е-е, товаришу генеральний секретар... ми з приводу ситуації в Польщі. Люди незадоволені – на вулицях страйкують, в інтернетах скаржаться. Даремно ви дозволили їм зв'язок провести.

– Тьху, та який інтернет... Та в ньому ніхто старший за 30 і не сидить! А як кажуть у нас у компартії, хе-хе: «Якщо тобі не 60, значить, ти ще не торт». Тож хай дітки граються новими цяцьками, нічого вони не зроблять. Усе вже заборонено, а всі, хто ігнорує заборону, мають бути покарані. Ви що, не розумієте, що радянські громадяни не можуть бути незадоволені життям? У Східній Європі незадоволеними можуть бути тільки фашисти, буржуї, педераста! Мітинги в Західній Польщі – справа рук фашистів. Надто довго ця земля була під контролем імперіалістів, і витравити їхній дух складно. Спустіть на них міліцію, відправте на перевиховання, найзавзятіших нейтралізуйте.

– Але, товаришу секретар, вони захоплюють адміністративні будівлі, лізуть на постаменти, пропагують там...

– Лізуть, кажете? Та скиньте їх звідти! Нейтралізуйте! Мені вас вчити треба? А глава Польщі чим думає? Дістаньмо наші калькулятори і порахуймо... та-а-акс... – Миколайович возився з кнопковим телефоном, намагаючись увімкнути калькулятор. – Ні чорта не бачу! Ух, доживуть ці молоді до моїх років, зрозуміють, що ці телефони й задарма не здались. Олексію! Принеси-но мої рахівниці. О, це вже інша річ... – правитель покладав кісточками та розважливо заявив: – У нас армія 5 мільйонів, а заколотників скільки? 100? 1000 людей? Ну і хто кого?

Ха-ха! Цікаво уявити, як ми пройдемося, та солдатським чоботом, та по цих наївних дурниках. М-м-м... – генсек задумався, уявляючи, як атлетичний (неодмінно) красень встромляє радянський прапор у потворного (неодмінно) ворога. Дипломати боялися завадити цій солодкій хвилині та вичікувально мовчали.

– Ну що ж, пора! – промовив товариш Червонюк, застебнув піджак і хотів покласти кудись рахівниці...

– Стривайте, ми не сказали головного! Заколотники, судячи з усього, мають іноземну підтримку. Наші агенти доповідають про німецьких найманців. У населення з'явилися гвинтівки...

– Ну от знову вороги і тут, і там, а я один. Війна так війна. Що ти пристав зі своєю Польщею? Ніби вона на щось впливає. Але змію треба душити в зародку. Зрозумів, що робити? За тиждень влаштуємо з'їзд Організації Варшавського Договору і все детально обговоримо. А зараз я лечу в Анапу поправити здоров'я. Запам'ятали? За два тижні – з'їзд усіх глав.

– Володимире Миколайовичу! – позвав генсека слуга-партпрацівник. – До вас громадянка Смирнова.

– Ага! Усе, пора. Через три тижні з'їзд! – наказав Миколайович, недбало кидаючи рахівниці на підлогу.

Вони впали мляво, як тисячі трупів після смертної кари, і затріщали кісточками, як мільйони ув'язнених на ранковій зарядці.

Чудовий ранок понеділка у Східній Європі розпочався з масових репресій. Однак Червонюк недооцінив швидкість розвитку подій у 21-му столітті. І поки він грів свій старий зад на анапському пляжі, половина Польщі перейшла під контроль повсталих демократів.

На з'їзді ОВД* усі глави зібралися за круглим столом. Оскільки в генсеки завжди обирали найстарішого комуніста, то довго там ніхто не затримувався. На з'їзді виступав уже 28-й генсек:

– Вітаю, товариші! Усі ми дуже розчаровані останніми подіями в нашого союзника. Глава Польщі, що ви скажете на це? Надійшла інформація, що дисиденти й іноземні агенти захопили половину вашої країни.

– Та це все Пацифістська Німеччина, у нас уже сотні тисяч німців.

– Усього лиш? І чому ви не дали їм відсіч?

– Такого ніколи не було... вони застукали нас зненацька!

– Ех, товаришу перший секретар... Подивіться на ваших союзників – ось, наприклад, голова Югославії вже 10 років як проводить етнічні чистки та бореться із сепаратистами. Шанована людина! Або на главу Афганістану подивіться. Вони 20 років ганяють ісламістів по горах! Глава В'єтнаму взагалі винищив противника, який має значну перевагу. А глава Китаю знищив 200 мільйонів своїх громадян заради процвітання країни. Глава Албанії побудував для кожного албанця по бункеру. Глава Камбоджі вбив усіх із ним незгодних, тому революцій там немає донині. Ще Молдова, Кавказ та інші великі правління... А що вдалося вам? Хай вибачать мені панове присутні... обригати рояль.

– Та не я це був, не я... – виправдовувався глава Польщі.

////////////////////
* Організація Варшавського Договору, комуністичний альянс.

– Товариші, припиніть безплідні розмови. Потрібно кинути всі наші сили на винищення фашистів.

Розробку планів війни зупинила телеграма НАТО: «Васильовичу, притримай коней. Нікому не потрібна ядерна війна, слід домовлятися. Ми не беремо в альянс Фінляндію та Швецію, хай хоч на колінах просять, а ви так само не вводьте війська до Польщі. Хай вони там самі розбираються, бо занадто сильне кровопролиття зіпсує мені рейтинг на виборах. Укладемо договір якимось так: зброю давати місцевим можна і таємно посилати добровольців. Але не нахабніти, так щоб жодна сторона не перемогла. Далі 50 кілометрів не стріляти, хай собі в тилкових містах живуть нормально. По-людськи тобі пропоную».

– Ці імперіалісти намагаються вказувати нам, що робити. Ха! Хоча в принизливому проханні гнилого Заходу є резон – навіщо нам вплутуватися в десятую війну? Нам поки і дев'яти вистачить.

Міжнародну угоду було підписано. Пізніше весь світ висловив «крайню стурбованість» насильством у Польщі, але жодних офіційних дій не вжив. Якраз під договір було розширене виробництво БМ-21 «Град», який стріляє не далі 50 км. Звук цієї машини війни ще не одне десятиліття лихоманитиме флешбеками громадян Польщі. Військові зведення щодня публікуватимуть цифри на кшталт: 100 вбитих, 300 поранених і співчуття вже давно ніхто з політиків не висловлював. Це ж не теракт якийсь. Так можна втомитись говорити. Можливо, десь у глибині якихось генсеків ООН було відчуття «самі винні, хай розбираються». Як сказав Володимир Червонюк, кому яке діло.

Перші кілька років майже щодня захоплювали якесь місто, снаряди кришили бетон, кулі рвали шкіру. Із часом фронт втрачав динаміку, і врешті-решт лінія роз-

межування перестала змінюватися. Дві протиборчі армії окопалися до такої міри, що майже кожен бліндаж залився бетоном. НАТО і ОВД щедро забезпечували своїх ідеологічних союзників. Спочатку тільки бинтами та шоломами, а потім і танки надсилали. Тепер навіть якби вони захотіли ввести туди свої війська, прорвати потужну оборону було б проблематично – втрати світили 10 до 1. Так само безглуздо, як штурмувати лінію Мажино.

Настав 2017 рік. Лінія фронту близько року не рушала з місця. Ситуація стабілізувалася після того, як було прийняте тимчасове перемир'я і відведення важкої техніки. Ця угода діяла недосконало, вона лише зменшила бойові зіткнення, але щоденні втрати тривали. Польща розвивалася точно так само, як Корея: капіталісти встигли трохи розжитися, тоді як комуністична сторона животіла в стабільній бідності. За риночок від союзників лайк, підтримка.

Тоді червоні застосували брудний комуністичний трюк (наказ 666): все, що є у твого сусіда, насправді є спільним, тобто нічийм, а значить – твоїм. Грабуй на-грабоване! І кинулися воїни соціалізму в атаку на ворожі кулемети. Але не від голоду й холоду, ні. А за іноземними айфонами та комп'ютерами, які не ввозять у Комуністичну Польщу, зате на чорному ринку міняють на квартиру.

Попри масовану атаку прорвати вийшло лише кілька ділянок. Розжитися грабунками вдалося, але величезні втрати змусили Східну Польщу зажуритися та відмовитися від подальшого наступу.

Ціна цієї піррової перемоги озлобила серця поляків. Тепер вони менше співпереживали чужому горю, і цифри втрат стали для них лише цифрами. Мало хто вже хотів пам'ятати, що за кожною одиницею стоїть чиєсь загублене життя або зламана доля.